

URÝCHLENOSŤ ROZHODOVANIA O VÄZBE

Ak aj nebolo konečné rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu vydané v štandardne akceptovateľnej dobe (spravidla mesiac na jednom stupni), a to z dôvodu potreby rozhodovania o ďalších, nie menej naliehavých a závažných otázkach, ktoré konečnému rozhodnutiu o väzbe sťažovateľa predchádzali a o ktorých príslušné súdy rozhodli urýchlene v krátkom čase, nemusí zo strany vo veci konajúcich všeobecných súdov dôjsť k zásahu do základných práv alebo slobôd.

Ak by aj v nejakom prípade príslušná autorita konštatovala porušenie napr. základného práva na osobnú slobodu fyzickej osoby, neznamená to automaticky zánik väzobných dôvodov. Preto, ak aj takáto fyzická osoba bude z väzby prepustená (z dôvodu porušovania jej základných práv), nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že u nej dôvody väzby neexistujú.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 417/2013 zo 4. septembra 2013)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., L., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na slobodu pohybu a pobytu zaručeného v čl. 23 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 66/2012 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 6/2013 a jeho uznesením z 27. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2013 telefaxom (doplnená predložením originálu 28. mája 2013) doručená sťažnosť J. Š., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na slobodu pohybu a pobytu zaručeného v čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 66/2012 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 6/2013 a jeho uznesením z 27. marca 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je (spolu s ďalšími ôsmimi spoluobžalovanými) v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 T 66/2012 trestne stíhaný za pokračovací obzvlášť závažný zločin krádeže a iné, a to na základe obžaloby podanej

prokurátorkou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pod sp. zn. XIV Gv 16/11 z 21. júna 2012.

Do väzby v tejto trestnej veci bol sťažovateľ vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 133/2011 z 28. mája 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 27/2011 z 8. júna 2011 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Po podaní obžaloby bol sťažovateľ uznesením okresného súdu sp. zn. 4 T 66/2012 z 26. júna 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 60/2012 ponechaný vo väzbe [§ 238 ods. 3 s použitím § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku].

Dňa 11. decembra 2012 prostredníctvom obhajcu a 13. decembra 2012 vlastným písomným podaním sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. O jeho žiadostiach okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 4 T 66/2012 zo 7. januára 2013 tak, že ich podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol. Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa neprijal a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 6/2013 z 27. marca 2013 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 4 T 66/2012 zo 7. januára 2013 a sťažovateľa podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku prepustil z väzby na slobodu s tým, že podľa § 89 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nariadil nad ním dohľad probačného a mediačného úradníka. Podľa § 82 ods. 1 písm. a) a f) Trestného poriadku krajský súd uložil sťažovateľovi zákaz vycestovania do zahraničia a povinnosť pravidelne sa dostaviť pred probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Žilina najmenej jedenkrát za dva týždne. Zároveň druhostupňový súd podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi povinnosť oznámiť akúkoľvek zmenu miesta bydliska.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd a krajský súd svojím postupom porušili jeho základné práva na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 4 dohovoru a krajský súd navyše uznesením sp. zn. 3 Tos 6/2013 z 27. marca 2013 porušil okrem uvedených práv aj základné právo na slobodu pohybu a pobytu zaručené v čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy.

Sťažovateľ svoje presvedčenie odôvodnil takto:

„... konanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvalo na súdoch obidvoch stupňov spolu tri mesiace a 16 dní, nakoľko žiadosť o prepustenie z väzby bola súdu prvého stupňa doručená dňa 11. 12. 2012 a nadriadený súd rozhodol o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu až dňa 27. 3. 2013. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania o žiadosti o prepustenie z väzby zastáva sťažovateľ názor, že postupom súdov boli porušené jeho základné práva garantované v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tos 6/2013 zo dňa 27. 3. 2013 bol síce sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu, ale za súčasného nariadenia dohľadu probačným a mediačným úradníkom podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a uloženia obmedzení a povinností podľa § 82 ods. 1 písm. a) a písm. f) Trestného poriadku, pričom zároveň súdu v odôvodnení uvedeného rozhodnutia konštatoval, že dôvody väzby sťažovateľa stále trvajú.

So zreteľom na vyššie uvedený názor sťažovateľa, podľa ktorého pri rozhodovaní o jeho žiadosti došlo k porušeniu jeho základných práv, tento si myslí, že pokiaľ bol dňa 27. 3. 2013

prepustený z väzby na slobodu, tak mu súd pri dodržaní zákonov, Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, nemohol popri prepustení z väzby zároveň uložiť dohľad ani obmedzenia a povinnosti. Sťažovateľ totiž nemal byť prepustený na slobodu s odôvodnením, že jeho dôvody väzby trvajú, ale s tým, že ďalším držaním sťažovateľa vo väzbe by boli porušované jeho základné práva, t. j. dôvody väzby nemôžu naďalej existovať tam, kde by ďalším trvaním väzby boli porušované základné práva garantované Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nahradenie väzby zárukou, sľubom alebo dohľadom v zmysle ustanovenia § 80 Trestného poriadku je možné, len ak je daný dôvod väzby, pričom samozrejme musí ísť o dôvod väzby, ktorý je daný v súlade so zákonom. Taktiež primerané povinnosti a obmedzenia uvedené v § 82 ods. 1 Trestného poriadku sú podmienené predchádzajúcim zákonným rozhodnutím o nahradení väzby podľa § 80 alebo § 81 Trestného poriadku, čo explicitne vyplýva zo znenia § 82 ods. 1 Trestného poriadku.

Vzhľadom k tomu, že dňa 27. 3. 2013 neexistovali zákonné dôvody, ktoré by odôvodňovali ďalšie trvanie väzby sťažovateľa, tento mal byť prepustený na slobodu bez nariadenia dohľadu nad ním probačným a mediačným úradníkom a bez uloženia obmedzení a povinností. Pokiaľ porušovateľ 1/ rozhodol inak, tak podľa názoru sťažovateľa tým boli porušené nielen jeho základné práva uvedené v článku 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práva na základných slobôd, ale aj právo na slobodu pohybu a pobytu zaručené v čl. 23 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodné opustenie územia Slovenskej republiky v zmysle článku 23 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„Základné práva sťažovateľa J. Š... zaručené v článku 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v súvislosti s požiadavkou na urýchlené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby podanej prostredníctvom jeho obhajcu a doručenej súdu dňa 11. 12. 2012 a podanej aj osobne sťažovateľom podaním zo dňa 11. 12. 2012, postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 66/2012 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 6/2013, porušené boli.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tos 6/2013 zo dňa 27. 3. 2013, boli porušené základné práva sťažovateľa J. Š... podľa článku 17 ods. 2, článku 23 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje výroky uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tos 6/2013 zo dňa 27. 3. 2013, ktorými súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. nariadil nad sťažovateľom dohľad probačného a mediačného úradníka a podľa § 82 ods. 1 písm. a), f) Tr. por. uložil sťažovateľovi nasledujúce obmedzenia: zákaz vycestovania do zahraničia, povinnosť pravidelne sa dostaviť pred probačného a mediačného úradníka.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur, ktoré sú mu Okresný súd Banská Bystrica a Krajský súd v Banskej Bystrici povinní zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd Banská Bystrica a Krajský súd v Banskej Bystrici sú povinní zaplatiť trovy právneho zastúpenia J. Š. v sume 275,94 eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. M., advokáta v L., do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 66/2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 6/2013 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu doručenej okresnému súdu 11. a 13. decembra 2012 bolo porušené jeho základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že o jeho žiadosti všeobecné súdy nerozhodli urýchlene. Ďalej namieta, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 6/2013 z 27. marca 2013 bolo porušené jednak jeho základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 4 dohovoru, ale aj základné právo na slobodu pohybu a pobytu zaručené v čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy tým, že mu po prepustení z väzby na slobodu boli uložené obmedzenia a povinnosti.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 23 ods. 1 ústavy sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje.

Podľa čl. 23 ods. 2 ústavy každý, kto sa oprávnenne zdržiava na území Slovenskej republiky, má právo toto územie slobodne opustiť.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

1. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 66/2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 6/2013

Sťažovateľ v súvislosti s označenými právami namieta, že rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby podanej 11. a 13. decembra 2012 nebolo zo strany všeobecných súdov urýchlené.

V ustanoveniach čl. 17 ods. 2 (a 5) ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (pozri obdobne nález sp. zn. III. ÚS 7/00).

Ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, to znamená Trestnému poriadku. Požiadavku neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby ustanovuje výslovne § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorom sa uvádza, že o takej žiadosti sa musí rozhodnúť bez meškania.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24, a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 – § 36, mutatis mutandis I. ÚS 18/03).

Vzhľadom na povahu označených práv si ústavný súd na účely zistenia rozhodujúcich okolností vyžiadal na vec sa vzťahujúci trestný spis okresného súdu sp. zn. 4 T 66/2012 a zistil tieto relevantné skutočnosti:

Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu podal 11. decembra 2012 okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, v ktorej okrem iného uviedol, že „Klient je ochotný strpieť aj

dohľad probačného úradníka, prípadne iné obmedzenie spočívajúce napr. v zákaze vycestovať mimo štáty EÚ. Taktiež ponúkame súdu na pojednávaní písomný sľub.“. Toho istého dňa požiadal o prepustenie z väzby na slobodu aj ďalší obžalovaný v tejto trestnej veci – J. B., ktorý zároveň podal návrh na nahradenie jeho väzby písomným sľubom. Dňa 13. decembra 2012 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým aj on sám osobne žiadal o jeho prepustenie z väzby.

Okresný súd však ešte 11. decembra 2012 predložil krajskému súdu trestný spis na rozhodnutie o sťažnostiach generálnej prokuratúry proti uzneseniam okresného súdu, ktorými 7. decembra 2012 prepustil z väzby iných dvoch obžalovaných v tejto trestnej veci, a to A. J. a M. P., nad ktorými zároveň nariadil dohľad probačným a mediačným úradníkom.

Krajský súd 19. decembra 2012 vyzval generálnu prokuratúru na doručenie sťažností (v písomnej forme) proti uzneseniam okresného súdu o prepustení obžalovaných A. J. a M. P. z väzby na slobodu. Generálna prokuratúra písomne odôvodnila sťažnosti ešte v ten istý deň a krajský súd o nich rozhodol uzneseniami sp. zn. 3 Tos 102/2012 a sp. zn. 3 Tos 103/2012 z 21. decembra 2012 tak, že napadnuté rozhodnutia prvostupňového súdu zrušil a sám žiadosti obžalovaných M.P. a A. J. zamietol.

Súdny spis sp. zn. 4 T 66/2012 bol krajským súdom vrátený okresnému súdu 31. decembra 2012. Hneď v ten deň okresný súd nariadil termín neverejných zasadnutí na 7. január 2013 na účely rozhodnutia o žiadostiach sťažovateľa a obžalovaného J. B. o prepustenie z väzby. Na neverejnom zasadnutí bol prítomný aj sťažovateľ, ktorý poukazoval na „priet’ahy“ v konaní o jeho žiadosti, a zároveň jeho obhajca označil druhostupňový senát krajského súdu (v zložení JUDr. P., JUDr. R. a JUDr. C.) za zaujatý (z dôvodu hrubého porušovania zákona), a preto žiadal o odňatie veci a jej prikázanie inému senátu krajského súdu na rozhodnutie. Okresný súd na tomto neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa neprijal a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol.

Ďalšie neverejné zasadnutie okresného súdu sa konalo 7. januára 2013 na účely rozhodnutia o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu obžalovaného J. B., na ktorom jeho obhajca JUDr. J. V. (spoločný obhajca aj sťažovateľa) predniesol návrh, „aby vec bola odňatá celému Krajskému súdu Banská Bystrica. Ako dôvod uvádzam, že súd vnímam ako zaujatý vzhľadom na rozhodovanie o väzbe...“. Okresný súd žiadosť obžalovaného J. B. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Sťažnosť proti uzneseniu prvostupňového súdu zo 7. januára 2013 podal sťažovateľ 11. januára 2013. V nej okrem neexistencie dôvodov väzby poukázal aj na priet’ahy v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Taktiež obžalovaný J. B. podal proti uzneseniu okresného súdu zo 7. januára 2013 sťažnosť a obžalovaný M. P. podal „Návrh na začatie konania v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru“ s poukazom na to, že nejde o žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ale o sťažnosť proti väzbe, ktorou namietal nezákonnosť a protiprávnosť jeho väzby. Krajský súd v tento deň odstúpil podanie obžalovaného M. P. okresnému súdu doručené krajskému súdu 8. januára 2013 označené ako „Námietka zaujatosti a vylúčenie senátu 3 Tos z rozhodovania vo veci pod sp. zn. 4 T 66/2012“.

Dňa 14. januára 2013 okresný súd predložil súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnostiach sťažovateľa a obžalovaného J. B. proti zamietnutiu ich žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu, ale aj z dôvodu námietok zaujatosti podaných sťažovateľom

a obžalovanými J. B. a M. P. Obžalovaný M. P. 15. januára 2013 podal aj priamo krajskému súdu ďalšiu námietku „zaujatosti a vylúčenie senátu 3 Tos z rozhodovania vo veci pod sp. zn. 4 T 66/2012“.

Krajský súd 15. januára 2013 nariadil neverejné zasadnutie na 23. január 2013, na ktorom (sp. zn. 3 Tos 6/2013) v rámci rozhodovania o sťažnostiach sťažovateľa a obžalovaného J. B. konštatoval vznesenie námietok zaujatosti podaných sťažovateľom a obžalovanými J. B. a M. P., preto oboznámil, že vec bude predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o týchto námietkach. Predseda konajúceho senátu krajského súdu zároveň na ďalšom neverejnom zasadnutí [sp. zn. 4 Nto 1/2013, (3 Nto)], predmetom ktorého boli námietky zaujatosti tohto senátu, vyzval jeho členov na vyjadrenie sa k týmto námietkam a nariadil preložiť vec všetkým sudcom krajského súdu na vyjadrenie sa k námietkam zaujatosti. Sudcovia krajského súdu sa v období od 24. januára 2013 do 7. februára 2013 k námietkam vyjadrili.

Dňa 28. januára 2013 bola obhajkyňou obžalovaného M. P. podaná „Námietka zaujatosti súdu, žiadosť o vylúčenie senátu z rozhodovania vo veci“, ktorou namietala senát krajského súdu, ktorého predsedom bol JUDr. A. P. (t. j. konajúci senát).

Sťažovateľ 29. januára 2013 podal „Žiadosť o vyjadrenie sa k námietke zaujatosti podanie na OS dňa 7. 1. 2013 a to priamo do zápisnice“, v ktorej zdôraznil, že nepodal námietku proti celému krajskému súdu, ale iba proti senátu „3 Tos“, preto v predložení veci najvyššiemu súdu videl priet'ahy v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Krajský súd 14. februára 2013 predložil najvyššiemu súdu súdny spis s námietkou zaujatosti vznesenou obžalovaným J. B. proti celému krajskému súdu, doplnenou o námietky zaujatosti podanými sťažovateľom a obžalovaným M. P. proti odvolaciemu senátu krajského súdu. Následne 18. februára 2013 krajský súd predložil najvyššiemu súdu sťažnosť obžalovaného M. P. [sp. zn. 4 Nto 1/2013 (3 Nto)] označenú ako „Sťažnosť pre nečinnosť“ vo veci podanej námietky zaujatosti.

Najvyšší súd 19. februára 2013 nariadil neverejné zasadnutie na 20. február 2013, na ktorom (sp. zn. 3 Ndt 3/2013) o návrhu obhajcu obžalovaného J. B. na odňatie a prikázanie veci uznesením rozhodol tak, že trestnú vec krajskému súdu neodňal.

Najvyšší súd vrátil súdny spis krajskému súdu 22. februára 2013.

V tom období, t. j. 19. februára 2013 obžalovaný M. P. podal okresnému súdu „Sťažnosť pre nečinnosť“, ktorou namietal nečinnosť okresného súdu v konaní o jeho návrhu „na začatie konania v zmysle čl. 5 ods. 4 Dohovoru“. Zákonná sudkyňa okresného súdu sa k uvedenej sťažnosti na nečinnosť vyjadrila 20. februára 2013 a zároveň okresný súd vydal „Stanovisko predsedu okresného súdu podľa § 55 ods. 3 Tr. por. k sťažnosti obžalovaného M. P.“ a 21. februára 2013 toto podanie okresný súd predložil krajskému súdu.

Krajský súd po vrátení trestného spisu najvyšším súdom 25. februára 2013 nariadil termín neverejného zasadnutia na 27. február 2013 na rozhodnutie o námietkach zaujatosti podaných obhajcom sťažovateľa a obžalovaného J. B., obžalovaným M. P. a jeho obhajkyňou. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 Nto 1/2013 z 27. februára 2013 o námietkach rozhodol tak, že sudcovia krajského súdu JUDr. A. P., JUDr. J. R., JUDr. S. S. a JUDr. P. C. nie sú vylúčení z vykonávania úkonov v tejto trestnej veci. Toho istého dňa krajský súd opäť na neverejnom zasadnutí [(sp. zn. 4 Ntro 1/2013, (3 Nto))] rozhodol aj o sťažnosti obžalovaného M. P. na nečinnosť okresného súdu, ktorú zamietol.

Dňa 27. februára 2013 bola okresnému súdu doručená žiadosť obžalovaného A. J. o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú však okresný súd 28. februára 2013 zaslal krajskému súdu za spisom.

Obžalovaný M. P. 5. marca 2013 vyzval krajský súd na „Odstránenie prierahov v súdnom konaní a nečinnosť senátu 3 Tos Krajského súdu v Banskej Bystrici“. Označené podanie bolo určené predsedovi krajského súdu a ešte v ten istý deň naň reagoval predseda konajúceho senátu krajského súdu. Dňa 11. marca 2013 obžalovaný M. P. podal sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Nto 1/2013 z 27. februára 2013, ktorým neboli sudcovia krajského súdu vylúčení z rozhodovania veci. Túto sťažnosť obžalovaný M. P. doplnil 12. marca 2013 a zároveň proti tomuto uzneseniu súdu druhého stupňa podala e-mailom sťažnosť jeho obhajkyňa, ktorá ju neskôr doplnila predložením originálu. Takisto sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu o nevyvúčení sudcov krajského súdu sp. zn. 4 Nto 1/2013 (3 Nto), v ktorej okrem iného namietal aj prierahy v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Krajský súd 14. marca 2013 nariadil termín neverejného zasadnutia na 21. marec 2013 na rozhodnutie o námietke zaujatosti podanej sťažovateľom.

Predseda senátu krajského súdu JUDr. P. sa 20. marca 2013 vyjadril k sťažnosti sťažovateľa v zmysle ustanovenia § 55 Trestného poriadku. V ten istý deň bola krajskému súdu na účely založenia do spisu doručená žiadosť o prepustenie z väzby J. B. (doručená okresnému súdu 19. marca 2013).

Sťažovateľ 21. marca 2013 podal krajskému súdu podanie označené ako „Výzva na odstránenie prierahov v súdnom konaní Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 55 ods. 4 Tr. por., nakoľko na dané prierahy som upozorňoval a namietal“.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí 21. marca 2013 uznesením sp. zn. 2 Nto 4/13 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosti sťažovateľa, obžalovaného M. P. a jeho obhajkyne zamietol. Toto rozhodnutie doručoval 22. marca 2013 stranám konania.

Vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tos 6/2013 krajský súd 25. marca 2013 nariadil termín neverejného zasadnutia na 27. marec 2013, na ktorom o sťažnostiach sťažovateľa a obžalovaného J. B. proti uzneseniam okresného súdu sp. zn. 4 T 66/2012 zo 7. januára 2013, ktorými boli ich žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zamietnuté, podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozhodol tak, že ich zrušil a oboch prepustil na slobodu s tým, že podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nariadil nad nimi dohľad probačného a mediačného pracovníka a zároveň podľa § 82 ods. 1 písm. a) a f) Trestného poriadku im uložil obmedzenia a povinnosti spočívajúce v zákaze vycestovania do zahraničia a povinnosti pravidelne sa dostaviť pred probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Žilina najmenej jedenkrát za dva týždne. Taktiež im bola uložená povinnosť oznámiť akúkoľvek zmenu miesta bydliska. Z tohto dôvodu krajský súd vyhotovil príkaz na prepustenie z výkonu väzby, ktorý bol toho istého dňa doručený Ústavu na výkon väzby Banská Bystrica.

Okresnému súdu bolo 28. marca 2013 Ústavom na výkon väzby Banská Bystrica oznámené prepustenie sťažovateľa a obžalovaného J. B. z väzby na slobodu, ku ktorému došlo 27. marca 2013.

Krajský súd vrátil súdny spis okresnému súdu 28. marca 2013.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že okresný súd o žiadosti (žiadostiach) sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol po 27 dňoch od jej doručenia 11. decembra 2012.

Relevantná je však tá skutočnosť, že v deň doručenia žiadosti sťažovateľa okresnému súdu 11. decembra 2012 bola táto trestná vec predložená krajskému súdu na rozhodnutie

o sťažnostiach generálnej prokuratúry proti uzneseniam okresného súdu zo 7. decembra 2012, ktorými súd prvého stupňa prepustil iných dvoch obžalovaných (A. J. a M. P.) z väzby na slobodu, t. j. v rovnako naliehavej veci. K vráteniu trestného spisu späť okresnému súdu po rozhodnutí súdu druhého stupňa došlo 31. decembra 2012, t. j. po 20 dňoch. V rámci tejto doby okresný súd nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť dĺžku konania o osobnej slobode sťažovateľa. Hneď v deň vrátenia veci 31. decembra 2012 okresný súd začal o žiadosti sťažovateľa konať a po 7 dňoch o nej na neverejnom zasadnutí (7. januára 2013) v prítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu rozhodol. Po doručení sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu 11. januára 2013 okresný súd 14. januára 2013 predložil trestný spis krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku, t. j. po 3 dňoch.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že obdobie, počas ktorého okresný súd skutočne reálne mohol ovplyvniť svojím postupom dĺžku trvania rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, predstavuje desať dní.

Pokiaľ ide o celkovú dĺžku trvania konania o osobnej slobode sťažovateľa na druhom stupni, táto predstavovala 72 dní (14. január 2013 – predloženie spisu krajskému súdu, až 27. marec 2013 – rozhodnutie o opravnom prostriedku). Vzhľadom na už citovanú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva táto doba sa pri rozhodovaní o väzbe na prvý pohľad javí ako neakceptovateľná, preto ústavný súd skúmal, čo bolo príčinou tak neskorého rozhodnutia a či o sťažnosti sťažovateľa nebolo možné rozhodnúť skôr.

Za významnú skutočnosť, ktorá bez akýchkoľvek pochybností prispela k celkovej dĺžke trvania tohto konkrétneho konania, treba považovať okolnosť, že krajský súd sa musel v rámci tohto konania vysporiadať s ďalšími právne relevantnými otázkami, ktoré vyvolali strany trestného konania.

Na neverejnom zasadnutí okresného súdu konanom 7. januára 2013 sťažovateľ, jeho obhajca a ďalší obžalovaný J. B. podali námietku zaujatosti senátu krajského súdu „3 Tos“. Navyše, spoločný obhajca sťažovateľa a J. B. (JUDr. J. V.) navrhol, „... aby vec bola odňatá celému Krajskému súdu Banská Bystrica...“, pretože krajský súd vnímal „... ako zaujatý vzhľadom na rozhodovanie o väzbe...“. Taktiež obžalovaný M. P. podal 15. januára 2013 námietku zaujatosti označeného senátu krajského súdu.

O jednej z týchto námietok (námietanie celého krajského súdu) rozhodoval (od 14. februára 2013 do 22. februára 2013, t. j. 8 dní) a rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Ndt 3/2013 z 20. februára 2013, a to až po tom, ako sa k námietke vyjadrili všetci sudcovia krajského súdu (od 24. januára 2013 do 7. februára 2013).

O ďalších námietkach zaujatosti konajúceho senátu a konkrétnych sudcov druhostupňový súd rozhodol uznesením sp. zn. 4 Nto 1/2013 z 27. februára 2013 a o opravných prostriedkoch proti tomuto rozhodnutiu (podaných sťažovateľom, obžalovaným M. P. a jeho obhajkyňou – 11. a 12. marca 2013) rozhodol iný senát krajského súdu uznesením sp. zn. 2 Nto 4/2013 z 21. marca 2013.

Krajský súd napokon po vyriešení otázky nestranného a nezaujatého zákonného sudcu, pristúpil k rozhodnutiu o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 7. januára 2013, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá, a urobil tak 27. marca 2013.

S prihliadnutím na tieto okolnosti ústavný súd tak dobu rozhodovania okresného súdu, ako aj krajského súdu v konkrétnych okolnostiach daného prípadu považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú. Všeobecným súdom, ako to je pri detailnejšom preskúmaní veci evidentné, bránili v rýchlejšom postupe pri rozhodovaní o osobnej slobode sťažovateľa skutočnosti, ktoré

nemohli z hľadiska urýchlenosti rozhodovania svojou činnosťou výraznejšie ovplyvniť. Rozhodne nie je možné konštatovať, že by ktorýkoľvek z konajúcich súdov bol akokoľvek vo veci absolútne nečinný. Ústavný súd zastáva názor, že hoc aj nebolo konečné rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vydané v štandardne akceptovateľnej dobe (spravidla mesiac na jednom stupni), nedošlo zo strany vo veci konajúcich všeobecných súdov k zásahu do sťažovateľových základných práv alebo slobôd, a to práve z dôvodu potreby rozhodovania o ďalších, nie menej naliehavých a závažných otázkach, ktoré konečnému rozhodnutiu o väzbe sťažovateľa predchádzali a o ktorých príslušné súdy rozhodli urýchlene v krátkom čase.

Neprichádzalo ústavnému súdu spochybňovať ani postup krajského súdu, pokiaľ uprednostnil rozhodovanie a rozhodnutie o námietkach zaujatosti sudcov konajúceho súdu pred rozhodnutím o osobnej slobode obžalovaných (teda aj sťažovateľa), pretože z ustanovenia čl. 5 ods. 4 dohovoru nemožno vyvodit', že by bolo povinnosťou súdu konať o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby aj na úkor práva obvineného na nestranného a nezaujatého sudcu. Je totiž povinnosťou všeobecného súdu postupovať tak, aby všetky relevantné práva obvineného boli rešpektované. Nie je teda možné niektoré z týchto práv uprednostniť do tej miery, že tým dôjde k praktickej eliminácii iného práva (mutatis mutandis II. ÚS 76/2011).

Za daného stavu ústavný súd dobu rozhodovania o väzbe sťažovateľa považoval za primeranú. Napokon aj ESLP vo svojej judikatúre akceptoval súladnosť rozhodovania o väzbe aj v prípadoch, keď toto trvalo dlhšiu dobu, samozrejme, s prihliadnutím na okolnosti daného konkrétneho prípadu, napr. *Letellier c. Francúzsko*, rozhodnutie z 26. júna 1991, *Annuaire*, č. 207 – konanie trvalo takmer jeden a pol roka; *Navarra c. Francúzsko*, rozhodnutie z 23. novembra 1993, *Annuaire*, č. 273-B – kasačné konanie trvalo sedem mesiacov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy, základného práva na slobodu pohybu a pobytu zaručeného v čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 6/2013 z 27. marca 2013

Sťažovateľ namietal, že rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 3 Tos 6/2013 z 27. marca 2013 síce došlo k jeho prepusteniu z väzby na slobodu, avšak s konštatovaním, že dôvody, väzby u neho stále trvajú, a preto krajský súd nariadil nad sťažovateľom dohľad probačného a mediačného úradníka a bol mu uložený zákaz vycestovania do zahraničia a povinnosť pravidelne sa dostaviť pred probačného a mediačného úradníka najmenej jedenkrát za dva týždne. Podľa názoru sťažovateľa vzhľadom na celkovú dĺžku konania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu boli postupom všeobecných súdov porušené jeho základné práva, preto ak bol prepustený z väzby na slobodu, tak súd nemohol popri prepustení nariadiť nad ním dohľad ani uložiť mu obmedzenia a povinnosti. Sťažovateľ tvrdí, že nemal byť prepustený na slobodu s odôvodnením, že dôvody jeho väzby trvajú, ale s tým, že ďalším držaním jeho osoby vo väzbe by boli porušované jeho základné práva.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom namietaným rozhodnutím krajského súdu vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred

všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd... ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku ak... súd rozhodol podľa § 80 alebo § 81, že sa obvinený ponecháva na slobode alebo že sa z väzby prepúšťa na slobodu, na posilnenie účelu, ktorý by sa inak dosiahol väzbou, môže orgán rozhodujúci o väzbe zároveň uložiť jedno alebo viac primeraných obmedzení alebo povinností, najmä

a) zákaz vycestovania do zahraničia...

f) povinnosť pravidelne sa dostaviť na štátny orgán určený súdom...

Krajský súd napadnuté rozhodnutie z 27. marca 2013 v relevantnej časti odôvodnil takto:

„V predmetnej veci odvolací súd rozhodoval niekoľkonásobne nielen v otázke väzby, ale aj o námietkach obžalovaných o zaujatosti odvolacieho súdu, resp. členov rozhodujúceho senátu v ich veci na odvolacom súde, ktoré na podklade nasledujúcich uznesení krajského súdu a Najvyššieho súdu SR sa preukázali ako neopodstatnené.

Vo veci po podaní obžaloby súd prvého stupňa rozhodol prijatím obžaloby a nariadil hlavné pojednávanie, kde bolo už vykonané čiastočne dokazovanie. V postupe dokazovania na hlavnom pojednávaní bránia predovšetkým súdu prvého stupňa objektívne prekážky, spočívajúce v subjektívnom zavinení priesťahov v konaní, podávaním rôznych sťažností a námietok zo strany obžalovaných, a to už vzatia do väzby, a to v rôznych kombináciách aj za spolupričinenia obhajcov obžalovaných, kde súd po podaní obžaloby v podstate nemá dostatok priestoru pre rozhodovanie vo veci samej dokazovaním na hlavnom pojednávaní, pretože po návrate spisového materiálu z odvolacieho súdu dochádza k prejednávaniu medzitým došlých podaní obžalovaných, následným podaním opravných prostriedkov zo strany obžalovaných alebo ich obhajcov a k opätovnému návratu veci na odvolací súd, resp. aj na Najvyšší súd SR. Naposledy sa stalo predložením spisového materiálu odvolaciemu súdu práve z dôvodu rozhodovania o sťažnosti obžalovaných proti napadnutému uzneseniu, zároveň bola vec predložená na rozhodnutie o priesťahoch v dokazovaní a dokonania dokazovaní na prvostupňovom súde. resp. na odvolacom súde v zmysle § 55 Tr. por., ale aj vznesením námietok jednak celého Krajského súdu v Banskej Bystrici, ale aj konkrétnych sudcov odvolacieho senátu, ktorí doteraz v predmetnej veci boli akokoľvek činní. Medzičasom boli z okresného súdu doručené krajskému súdu na pripojenie k spisu sťažnosti ďalších obžalovaných, teda v prípade vrátenia veci na prvostupňový súd, bude povinnosťou súdu prvého stupňa prednostne rozhodovať v otázke väzby a podaných žiadostí, resp. sťažností obžalovanými, ktorým medzičasom uplynula lehota na právo podať žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Je zrejmé, že ide o obštrukcie zo strany obžalovaných, za pomoci aj

obhajcov a predovšetkým JUDr. J. V., obhajcu obžalovaných A. J., J. Š. a J. B., ako aj zo strany obhajkyne Mgr. D., obhajkyne obžalovaného M. P.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ako aj na štádium dokazovania na hlavnom pojednávaní, keď bolo v podstate len započaté s dokazovaním, pritom možno predpokladať ešte rozsiahle dokazovanie na hlavnom pojednávaní, vo veci bolo vypočutých iba niekoľko svedkov, ako aj s prihliadnutím na dĺžku trvania väzby u obžalovaných, ktorí už boli na hlavnom pojednávaní vypočutí, dospel odvolací súd k záveru, že hoci dôvody väzby u oboch obžalovaných naďalej trvajú, sú tu splnené zákonné podmienky na ich prepustenie z väzby na slobodu za súčasného nariadenia dohľadu probačného a mediačného úradníka nad obžalovanými po prepustení z väzby na slobodu a s uložením povinnosti a obmedzení v zmysle výrokovej časti tohto uznesenia, ktoré smerujú k možnému ďalšiemu páchaníu trestnej činnosti obžalovanými, ale aj tiež snahu dosiahnuť plynulejšie dokazovanie na hlavnom pojednávaní. Obžalovaným boli uložené povinnosti, smerujúce k zabráneniu vyhýbať sa úkonom trestného konania, hlavne v tomto štádiu preberaním úradnej pošty a vyhýbaním sa účasti na hlavnom pojednávaní.“

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd porušenie základných práv sťažovateľa v súvislosti s dĺžkou rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nekonštatoval, iba jasne a zreteľne uviedol, prečo ho napriek trvaniu väzobných dôvodov prepustil z väzby na slobodu, a vo vzťahu k tejto otázke je jeho argumentácia dostatočná a presvedčivá. Krajský súd v tomto smere postupoval striktnie v medziach príslušných zákonných ustanovení (§ 79 ods. 3, § 80 ods. 1 a § 82 ods. 1 Trestného poriadku), od znenia ktorých sa žiadnym spôsobom neodchýlil a už vôbec nie tak, že by zásadne poprel ich účel alebo význam.

Tvrdenie sťažovateľa, že „dôvody väzby nemôžu naďalej existovať tam, kde by ďalším trvaním väzby boli porušované základné práva“, v danom prípade nie je namieste. Sťažovateľ v tomto tvrdení spája dve veci rozdielnej podstaty, a to samotnú existenciu dôvodov väzby a rozhodnutie o väzbe na základe konštatovania porušenia základných práv. Ak by aj v nejakom prípade príslušná autorita konštatovala porušenie napr. základného práva na osobnú slobodu fyzickej osoby, neznamená to automaticky zánik väzobných dôvodov. Preto, ak aj takáto fyzická osoba bude z väzby prepustená (z dôvodu porušovania jej základných práv), nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že u nej dôvody väzby neexistujú.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní zistil, že dôvody väzby u sťažovateľa síce naďalej trvajú, avšak s prihliadnutím na okolnosti tohto prípadu, ktoré v odôvodnení konkretizoval (a nebolo to tvrdenie o porušení jeho základných práv), väzbu nahradil zodpovedajúcim zákonným inštitútom (dohľadom probačného a mediačného úradníka, s ktorým, mimochodom, jeho obhajca v žiadosti o prepustenie z väzby súhlasil a rovnako súhlasil aj s uložením prípadných obmedzení), pretože zhodnotil, že účel väzby možno dosiahnuť aj takto. Takémuto postupu krajského súdu nemožno v žiadnom prípade nič vytknúť.

Ústavný súd teda nezistil, že by rozhodnutie súdu druhého stupňa sp. zn. 3 Tos 6/2013 z 27. marca 2013 mohlo akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu, a preto nariadenie dohľadu nad osobou sťažovateľa probačným a mediačným úradníkom, ako aj uloženie mu zákazu vycestovania do zahraničia a povinnosti hlásiť sa probačnému a mediačnému úradníkovi je potrebné považovať za ústavne konformné rozhodnutie. A keďže toto rozhodnutie nemožno považovať vo veci sťažovateľa za nelegitímne, nemohlo dôjsť ani k zásahu do základného práva na slobodu pohybu a pobytu (čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy), a to zvlášť s prihliadnutím na znenie čl. 23 ods. 3 ústavy, podľa

ktorého slobody podľa odsekov 1 a 2 môžu byť obmedzené zákonom, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody.

Po preskúmaní sťažnosti aj v tejto časti ústavný súd teda konštatuje, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 6/2013 z 27. marca 2013 a namietaným porušením základných práv na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 ústavy) a slobodu pohybu a pobytu (čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy), resp. práva na slobodu a bezpečnosť (čl. 5 ods. 4 dohovoru), preto je sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu ju ústavný súd už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá a rozhodnutie o ďalších požiadavkách sťažovateľa (zrušiť napadnuté výroky rozhodnutia krajského súdu, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a uhradiť trovy konania) je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo, ústavný súd o týchto už nerozhodoval.